

Ред'ярд КІПЛІНГ

**КАЗОЧКА
ПРО СЛОНЕНЯ**

У далеку та сиву давнину, мої любі, слони не мали хобота. А були у них лише чорні, кругленькі носики, розміром із чобіт. Носом слони нічого не могли підняти, лишень крутили ним з боку в бік.

Був собі слон, маленький слоник, слоненя на ім'я Малуок. Серце його було сповнене безмежною допитливістю, а це означає, що слоненя постійно про щось питало. Сло-

нення жило в Африці, яка й сама була сповнена безмежними цікавинками. Малюк питав велику тітку Страусиху, чому хвіст у неї саме такий, а вона лупцювала його сильною лапою. Він питав свого високого дядька Жирафа, чому той геть увесь плямистий, а дядько у відповідь товк його твердою ратицею. Потім питав товсту тітку Бегемотиху, чому в неї очі червоні, й вона давала йому добрячого бобу сильною ратицею. А ще розпитував волохатого дядька Бабуїна, чому дині солодкі на смак, а той замість відповіді лупив його волохатою лапою. Та не дивлячись на це, серце Малюка було сповнене безмежною допитливістю! Слонення питало про все, що бачило, чуло, до чого торкалось і нюхало, а родичі тільки штурхали його. Але серце його все одно було сповнене безмежною допитливістю!

Якось зранку, посеред Рівнодення, наш допитливий Малюк поставив нове несподіване запитання.

– А що їсть Крокодил?

– Цить! – жахливо й голосно закричали разом тітоньки та дядечки й сильно, безжально віддубасили малого.

Мало-помалу звірі заспокоїлись, і Малюк пішов геть. Підійшов він до чарівної птахи Коло-коло, що сиділа на терені, і мовив:

– Батько бив і мама била, дядько бив і тітка била тільки за те, що серце моє сповнене безмежною допитливістю. А я лише хотів знати, що їсть Крокодил.

– Іди на берег великої, каламутної та небезпечної ріки Лімпопо, – прокричала птаха, – і дізнаєшся.

Того ж ранку, коли закінчилось Рівнодення, бо ж пройшло рівно стільки часу, скільки треба, наше допитливе слонення зібрало сорок п'ять кілограмів маленьких червоненьких бананів, стільки ж довгої цукрової тростини та

сімнадцять хрустких зелених днів й так мовило до своєї родини:

– Я йду на берег великої, каламутної та небезпечної ріки Лімпопо, щоби дізнатись, що їсть Крокодил. Прощайте.

Всі гуртом ще раз дали Малюкові стусанів на щастя, хоч він чемненько просив цього не робити.

І вирушив він у подорож, трохи битий та не зневірений. Дорогою їв дині, повсякчас розкидаючи шкірки, бо ж не міг їх підняти.

Слоненя пішло з Грехема до Кімберлі, звідти до Гхами, а з Гхами рушило на схід, жуючи дорогою дині. І от нарешті Малюк дійшов до великої, каламутної та небезпечної ріки Лімпопо, саме такої, як її описувала птаха Коло-коло.

Не забувайте, мої любі, що до того тижня, дня, години й хвилини наше слоненя, чиє серце було сповнене безмежною допитливістю, ніколи не бачило Крокодила і навіть не уявляло, як той виглядав. А малюк був дуже допитливий!

Першим слоненяті зустрівся двоколірний гірський Пітон, що скрутився навколо каменя.

– Перепрошую, – тихенько запитало слоненя, – чи не зустрічали Ви у цьому дивному місці Крокодила?

– Крокодила? – зневажливо кинув Пітон. – Про що б ти ще питав?

– Перепрошую, – спитало слоненя, – а Ви не знаєте, що він їсть?

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі,
придбайте, будь ласка, повну версію книги.